

ΠΑΥΛΟΣ. — Αφσέ με... Μην επιμένεις... Θα τ' ανοίξω...
 ΙΟΥΛΙΑ. (γονατίζοντας μπροστά του). — Παύλε, σέ ζητετώ...
 Μην τ' ανοίξεις... Σ' εξοργίζω εν όνοματι της Μαρκέλλας... Μην
 τ' ανοίξεις, μή!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Γιατί τρέμεις; Τι συμβαίνει λοιπόν; Γιατί μ' έμ-
 ποδίζεις; Θές νά με κάνης ν' άμφιβάλλω γιά την πίστι και την άφο-
 σίωσι της Μαρκέλλας;

ΙΟΥΛΙΑ. — Η Μαρκέλλα ήταν μι άγια. Άλλά εγώ... εγώ...
 ΠΑΥΛΟΣ. — Εσύ;

ΙΟΥΛΙΑ. (με βουρκωμένα τ' άμτια). — Είμαι μι έλεεινή!...
 Είμαι μι ύποκοίτη!... Είμαι μι κακή σύζυγος!...

ΠΑΥΛΟΣ. (κατάπληκτος). — Γιατί; Γιατί τ' όλες αυτό, Ίουλί;

ΙΟΥΛΙΑ. — Θεέ μου, δέν καταλαβαίνεις λοιπόν; Σ' άπατούσα

όλους. Άπατό και προδόν τον άντρα μου... Άγαπό κάποιον άλλο...

Έχω μαζί του άλληλογραφία. Και τ' γραμματά του τ' έixa δώσει

στη Μαρκέλλα νά μου τ' αζήψη... Κατάλαβες τώρα;

ΠΑΥΛΟΣ. — Δέχτηκε ή Μαρκέλλα νά σε βοηθήση;

ΙΟΥΛΙΑ. — Δέν της είπα όλη την άλήθεια. Της έδωσα ένα δέμα

με τ' γραμματά και της είπα νά μου τ' αζήψη, χωρίς νά της πω λε-
 πτούέριες.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είνε λοιπόν έ-
 δώ, μέσα σ' αυτό τ' σφουτάρι, τ' γραμματά αυτά, ή έρωτική σου

άλληλογραφία;

ΙΟΥΛΙΑ. — Νά. Καταλαβαί-
 νεις τώρα, Παύλε, ότι έπρεπε

νά τ' πάρω χωρίς νά τ' όδη ζα-
 νείς;

ΠΑΥΛΟΣ. — Καταλαβαίνω...
 Κι' όμως μου φαίνεται πώς ό-

νειρεύομαι. Εσύ, Ίουλί, εσύ τ'

έχαμες αυτό; Θεέ μου, είνε φρι-
 κτό, είνε τερατώδες!... Πώς

δέν έπήρες παράδειγμα στη ζωή

σου από την τέλεια, την πιστή,

την ιδανική Μαρκέλλα;

ΙΟΥΛΙΑ. — Νά... νά... Έ-

χεις δικηο. Είμαι άσυγχώρητη.

ΠΑΥΛΟΣ. — Φτώχη Ίουλί!

ΙΟΥΛΙΑ. — Συχώρεσέ με...
 Συχώρεσέ με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Νά σε συγχώρε-
 σο; Και τί έχεις νά κερδίσης;

Βυθίστηρες στο βούρκο!... Έ-

στιγματίσθηρες!...

ΙΟΥΛΙΑ. — Ω, Θεέ μου!...

Έλεος!... Έλεος!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Κι' ό άντρας

σου; Είνε τόσο καλός!... Σ' ά-

γαλαίει τόσο!... Και σ' ό τού δει-

χνεις τόσο άφοσίωσι!... Μά πώς είνε δυνατόν νά είσαι τόσο ύπο-

κοίτη, Ίουλί;

ΙΟΥΛΙΑ. — Σέ ζητετώ... Αιτήσω με... Μή μου μιλάς πειά

γι' αυτό τ' πράγμα... Αφσέ με νά πάρω τ' γραμματά μου άπ' τ' σφουτάρι

και νά τ' αζήσω, νά τ' αζήσω... Σέ ζητετώ...

ΠΑΥΛΟΣ. (άπότομα). — Νά, πάρε τ' γραμματά σου και φύγε...

ΙΟΥΛΙΑ. — Μή μου μιλάς έτσι, Παύλε... Μή με διώχνεις...
 Σου έπίσχομαι νά μετανοήσω... Έπίτρεψέ μου νά βλέπω κάποτε τ' παιδί

τ' σου της Μαρκέλλας, τ' παιδί σας.

ΠΑΥΛΟΣ. — Πώς μπορώ νά σε πιστέψω πειά, Ίουλί;

ΙΟΥΛΙΑ. — Σου τ' όρκίζομαι στην ψυχή της Μαρκέλλας.

ΠΑΥΛΟΣ. — Φάνει!... Μην προφέρεις πειά τ' όνομά της με

τ' αμωρομένα ζήλη σου. Γρήγορα... Πάρε τ' γραμματά σου και

φύγε... φύγε...

ΙΟΥΛΙΑ. (κλαίοντας άπελπιωμένα). — Καλά, άφού τ' θέλεις,
 θά φύγω.

ΠΑΥΛΟΣ. — Έμπρός, λοιπόν. Άνοιξε και πάρε τ' γραμμα-
 τά σου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Τ' άχρία μου τρέμουν.

ΠΑΥΛΟΣ. — Σ' άφίνω νά συνέλθης και ν' ανοίξης τ' σφουτάρι

με την όψια σου. Χαίρε, Ίουλί, χαίρε γιά πάντα!... (Φεύγει).

ΙΟΥΛΙΑ. (μόνη). — Άδελ-
 φούλα μου!... Άδελφούλα μου.

Μαρκέλλα!... Σ' έσωσα... Έ-

σωσα τ' ή μήνη σου... Έσωσα

τ' παιδί σου... Έγώ θά τ' στε-

ρηθώ, μά δέν θά μείνη χωρίς πα-

τέρα. Γιατί, άν μάλιστα τ' άμά-

ρτημά σου ό Παύλος, θ' άμει-

βάλλε και γιά τ' παιδί του και

θά τ' πετοεινε στους δρόμους...
 Έσωσα άζομα κι' αυτόν τόν

διο τόν Παύλο, άπ' τ' φρικτή ό-

δύνη και την άπελπίωσι που θά

τόν κερδίσει, άν μάλιστα την ά-

λήθεια... Έπειτ' άπ' αυτό πειά-

κανα, ό Παύλος θά πιστεύη πάλ-

τα σ' έσένα, όπως σέ μι άγια...
 Θα σέ λατρεύη πάντα... Έμένα

ΕΚΚΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΦΡΟΥΡΟΣ

Βρισκόμαστε στον Οκτώβριο του 1806, κατά την παραμονή της
 περιφημής μάχης της Ίένας. Πυκνή όμίχλη έσκέπαζε τ' ή γη και τ' ό-

ροπέδιο όπου ήταν καταυλισμένος ό γαλλικός στρατός δέν άπέχει ού-
 τε διακόσια μέτρα από τ' στρατόπεδο τών Πρώσσων.

Ο Ναπολέων, θέλοντας νά επιβεωρήση γιά τελευταία φορά τούς
 πλησίον του έχθρου Γάλλους φρουρούς, βγήκε από τ' σκηνή του και
 προχώρησε μόνος του μέσα στο σιοτάδι, όπου δέν έβλεπε κανέναν ού-

τε τ' ή μύτη του.

Ο πρώτος Γάλλος σκοπός, μόλις άκουσε κρότο βημάτων νά πλη-
 σιάση σιγά-σιγά πρós τ' μέρος του, φώναξε τρεις φορές: «Τίς είς»
 και μη λαμβάνοντας άπάντησι έτοιμάστηκε νά πυροβολήση.

Ο Ναπολέων ήταν άποροφρημένος από σοβαρές σκέψεις και δέν
 άντελήφθη τόν κίνδυνο που διέτρεχε. Την ίδια στιγμή όμως σφύριξε
 μι σφάιρα στ' αυτία του και τόν έβγαλε άμείωτο από τ' πολεμικά του
 σχέδια και τ'ς όνειροπολήσεις του.

Ο Αύτοζράτωρ, βλέποντας
 πειά τόν κίνδυνο που άπειλούσε
 τ' ή ζωή του, ξαπλώθηκε χωρίς
 χρονοτριβή καταγής. Και ή προ-

φύλαξι αυτή τόν έσωσε από βέ-
 θαιο θάνατο, γιατί σε λίγο σφύ-

ριξαν κι' άλλες σφάιρες γύρω
 του.

Όταν πέρασε ό κίνδυνος, ό
 Αύτοζράτωρ σηκώθηκε άπάνω και

διεψήφθηκε πρós τ' πλησιέστερο
 φρούριο, όπου σε λίγο προσεκλη-

θη και ό στρατιώτης, ό οποίος εί-
 χε πυροβολήσει εναντίον του.

Ο Ναπολέων, μόλις είδε τόν
 παρ' όλιγο φρονέα του, τόν έφώνα-

ξε κοντά του και τόν έτραβήξε
 άπ' τ' αυτί.

— Πώς σέ λένε; τόν έρώτησε.

— Ονομάζομαι Φραγκίσκος Μο-
 ρισσώ! άποκρίθηκε κατάπληκτος

ό στρατιώτης, άγνωρίζοντας
 τόν Αύτοζράτωρα.

— Νά σ' πάρη ό διάβολος, ά-
 νόητε! Γι' αυτό σ' έρωτώ πώς

καί έρωτώ πώς τούς πα-
 ρισταμένους, προσήθεσε χαμογε-

λώντας:

— Η άρεντιά του από δώ φαί-
 νεται ότι δέν ζοδεύει άζοκα τ' ό

μαρούτι. Πυροβολεί μονάχα τούς
 Αύτοζράτωρα!

Ο στρατιώτης τόσο πολύ ταράχτηκε από την ιδέα ότι μπορούσε νά
 σιοτώσει τόν «μικρό δεκανέα» — όπως άποκαλούσαν σιγήθως οι στρα-

τιώται τόν Ναπολέοντα — ώστε με δυσκολία κατόρθωσε νά φρελλίση
 μερικές λέξεις γιά δικαιολογία:

— Μεγαλειότατε... Συγχωρήστε με!... Τέτοια διαταγή είχα λά-
 βει... Άν δέν άποκρίθηκα έσείς, δέν φταίω εγώ...

Ο Ναπολέων τότε τόν έχτύπησε στον ώμο και τού είπε ένθαυ-
 ρντικά:

— Μορισσώ, εγώ έφταιξα σ' αυτή την ύπόθεσι, όχι εσύ. Άλλωστε
 είδα ότι δέν σημαδεύεις άζοκα στα σιοτεινά. Άκουσε λοιπόν. Σε

λίγο θά ξημερώση. Νά μάθης νά ρίχνης καλύτερα κι' έννοια σου, εγώ
 δέν θά σ' άφήσω δίχως άμωθή!...

Ο στρατιώτης, που είχε αυτή την τόσο άπόδοτη κι' επικίνδυνη
 περιτέμια με τόν Ναπολέοντα, έγινε άργότερα ό περιφανής στρα-

τάρχης της Γαλλίας Φραγκίσκος Μορισσώ.

Όμως δέν θέλει πειά νά με δη. Έχει την ιδέα πώς είμαι μι γυναίκα
 πρόστυχη κι' έλεεινή!... Άλλά καμιά φουσία δέν είνε άρεκτη όταν

άγαπούμε. Και σ' άγαπούσα πάν-
 τα πολύ, καμένη μου Μαρκέ-
 λλα!... Θυσιάστηκα γιά νά σε σώ-

σω... Κοιμήσου ήσυχη στον τάφο
 σου, καλή μου αδελφή... Ο

Παύλος θά ή διαρκώς με τ' ή
 γλυκεία σου άνάμνησι... Τ' παι-

δάκι σου θά ευτυχίση... Κι' ε-
 γώ, εγώ θά φέρνω ευχαρίστως

πρós χάριν σου τ' ό βίρος της
 ντροπής και της άτιμίας, που μ' ό-

Άνοιγει τ' σφουτάρι, παίρνει τ' έρωτικά γραμματά της Μαρκέλλας και...

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ 1932

Κερφέ, πολύχρωμο, πλουσίως εικονογραφημένο, μοναδικό
 άπόκτημα γιά τις εικογένειες. Δρχ. 25.

Στό έφετεινό «Ημερολόγιο του «Μπουκέτου» συνεργάζονται οι κ.κ.
 Γρ. Ξενοπούλος, Π. Χόρη, Αιμιλία Στ. Δάφνη, Στέφ. Δάφνης,
 Μένος Φιλίντας, Σωτ. Σκίπης, Ο. Βελλιανίτης, Κ. Καροφύλας,
 Χρ. Χρηστοθεοσίλης, Κ. Φαλιάνης, Παύλος Νιρβάνας, Κλέων Πα-
 ράσχος, Σταμ. Σταμ., Στρατής Δούκας, Α. Πορφύρας, Χάρης
 Σταματιών, Ράμος Φιλίντας, κλπ. κλπ. Έπίσης δημοσιεύονται άνέκ-
 δοτα έργα τών Α. Παπαδιαμάντη, Άνδρέα Καρκαβίτσα, Κώστα
 Κρυοτάλλη, Γ. Βώκου, κλπ. κλπ.